

visočinah sosednih gorâ, ko je bila vsa ravnina podobna velikemu jezeru, po katerem so se razpeljavale jate divjih râc, tedaj je zapustil Niko bridko ležišče in mogel stopati do okna, pri katerem je zrl na vstajajočo prirodo.

Pri tej priliki reče Stipo v kotu sobinem ženi svoji:

»Milost božja mi je ohranila otroka. Kakó bi mogel živeti — morilec rôdnega sina?«

»Izkušnja nebeška je bila,« odvrne Meta z mirnim glasom, »bo-diva hvaležna!«

»Umejem te, predobra žena moja, in nema tvoja prošnja mi je svéta. Odpovedal sem se že davno nestalnemu življenju. Danes ti povém, da vas ne zapustim nikoli več!«

Hvaležna ga pogleda Meta, in solza iskrene radosti se zablišči v nje očesi.

Zdaj priskačejo drugi otročiči v sobo, in najmlajše dete prinese šopek nežnih pomladnih cvetic.

»Glej, Meta, novo življenje se budí,« reče Stipo, podari šopek bledemu dečku in ga poljubi na čelo in lice . . .

Opustil je Stipo nevarno življenje. Bil je odslej delaven kmet in je vso skrb posvetil dômu in družini svoji.

Ker je videl mnogo svetá, umel je mnogo. Kar se je dalo, izboljševal je imetje svoje. Velik mu je vpliv na sosede. Čisla ga mlado in staro; mir in zadovoljnost vladata v dômu njegovem.

Biser.

V valovih sinjih biser tone.
Ovéva tiho sên ga zlat,
V zlató ga kuje carske krone,
Kraljicam niza ga na vrat.

Pod solncem jutranjim od bléska
Gorí neskončna morská plan,
Z obale sinje zrnje péska,
A biser v morji je — temán.

Bistran.

